

Sprawa T-117/04

**Vereniging Werkgroep Commerciële Jachthavens
Zuidelijke Randmeren i in.**

przeciwko

Komisji Wspólnot Europejskich

Pomoc państwa — Pomoc udzielona przez władze niderlandzkie na rzecz portów rekreacyjnych niedziałających w celu osiągnięcia zysku — Skarga o stwierdzenie nieważności — Dopuszczalność

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) z dnia 27 września 2006 r. . . II - 3864

Streszczenie wyroku

1. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie*
(art. 88 ust. 2 WE i art. 230 akapit czwarty WE)
2. *Skarga o stwierdzenie nieważności — Osoby fizyczne lub prawne — Akty dotyczące ich bezpośrednio i indywidualnie*
(art. 88 ust. 2 WE)

1. Podmioty inne niż adresaci decyzji mogą utrzymywać, iż decyzja dotyczy ich indywidualnie tylko wtedy, gdy ma ona wpływ na ich sytuację ze względu na szczególne dla nich cechy charakterystyczne lub na sytuację faktyczną, która odróżnia je od wszelkich innych osób i w związku z tym indywidualizuje w sposób podobny jak adresata decyzji.

Decyzja, która została wydana po zakończeniu formalnego postępowania wyjaśniającego przewidzianego w art. 88 ust. 2 WE, dotyczy indywidualnie przedsiębiorstw, które wniosły do Komisji skargę powodującą wszczęcie tego postępowania i które — poprzez przedstawienie swoich uwag — wpłynęły na przebieg postępowania w znacznym stopniu, jeśli zastosowanie środka będącego przedmiotem tej decyzji miało znaczący wpływ na ich pozycję na rynku.

Zatem przedsiębiorstwo nie może powoływać się jedynie na okoliczność, że jest konkurentem przedsiębiorstwa będącego beneficjentem spornej decyzji, lecz musi ono ponadto wykazać istotny stopień pogorszenia swojej pozycji na rynku.

Gdy chodzi o istotny wpływ środka na pozycję rynkową skarżącego, do sądu wspólnotowego nie należy orzekanie w definitywny sposób, na etapie badania dopuszczalności skargi, o stosunkach konkurencji pomiędzy skarżącym a przedsiębiorstwem — beneficjentem pomocy. W tym kontekście to wyłącznie skarżący powinien wskazać w należyty sposób przyczyny, dla których decyzja Komisji może zaszkodzić jego uzasadnionym interesom poprzez znaczący wpływ na jego pozycję na omawianym rynku.

(por. pkt 51–53, 56)

Takiego znaczącego oddziaływania nie stanowi sama w sobie okoliczność, że sporna decyzja była w stanie wyrzucić pewien wpływ na stosunki konkurencji panujące na danym rynku i że dane przedsiębiorstwo znajdowało się w jakimkolwiek stosunku konkurencji wobec beneficjenta tej decyzji.

2. Skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez związek przedsiębiorstw niebędący adresatem zaskarżonego aktu jest dopuszczalna wyłącznie w dwóch przypadkach. Po pierwsze, jeżeli związek, wnosząc skargę, czyni to w zastępstwie jednego lub większej liczby reprezentowanych przez siebie członków, pod warunkiem że mają oni prawo

wnieść dopuszczalną skargę. Po drugie, ze względu na szczególne okoliczności, jak np. rola, którą związek mógł odegrać w ramach postępowania, w wyniku którego wydano akt, którego nieważność ma być stwierdzona.

Sam fakt, że skarżący wniósł skargę do Komisji i w związku z tym korespondował z Komisją, i brał udział w spotkaniach z nią, nie może stanowić wystarczających okoliczności szczególnych dla skarżącego, na podstawie których może on zostać indywidualnie odróżniony od innych osób i w konsekwencji można uznać jego legitymację do wszczęcia postępowania przeciwko ogólnemu systemowi pomocy.

W tym zakresie fakt, że związek działa w ramach toczącego się przed Komisją postępowania przewidzianego w postanowieniach traktatu dotyczących pomocy państwa w celu ochrony wspólnych interesów swoich członków, przy czym jego rola nie wykracza poza korzystanie z gwarancji procesowych przysługujących zainteresowanym na podstawie w art. 88 ust. 2 WE, nie wystarczy sam w sobie do przyznania mu legitymacji czynnej.

(por. pkt 65–69, 73)